

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky ve věci žalobce: **Bc. F. N.**, bytem P., proti žalovaným: **1) Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky**, sídlem Strojnická 27, Praha 7, **2) Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 5.2.2008, č.j. PPR-1299/K-PK-2007, a rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11.11.2011, č. 289/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 5.2.2008, č.j. PPR-1299/K-PK-2007, **se odmítá.**
- II. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11.11.2011, č. 289/2011, a rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 30.8.2011, č.j. OSZ-145064-1/V-Že-2011, **se zrušují** a věc se vrací druhému žalovanému k dalšímu řízení.
- III. V řízení o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta ze dne 5.2.2008, č.j. PPR-1299/K-PK-2007, žalobce a první žalovaný nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. V řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11.11.2011, č. 289/2011, je druhý žalovaný povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí rozhodnutím náměstka policejního prezidenta ze dne 5.2.2008, č.j. PPR-1299/K-PK-2009, o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí vrchní ředitelky útvaru Policie České republiky útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV ze dne 15.6.2007, č. 690/2007, kterým nebyla žalobci započtena doba trvání pracovního poměru žalobce u Hasičského záchranného sboru (dále také jen „HZS“) od 1.1.1987 do 30.6.1990 do doby rozhodné pro nárok výsluhového příspěvku žalobce. Dále se

žalobce domáhá zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11.11.2011, č. 289/2011, o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru ze dne 30.8.2011, č.j. OSZ-145064-1/V-Že-2011, kterým byla stanovená výše výsluhového příspěvku žalobce.

Žalobce se také domáhal náhrady škody v celkové výši 77.237,- Kč s přísl. K výzvě soudu žalobce uvedl, že se náhrady škody nadále nedomáhá. Tímto byla vada žaloby odstraněna, náhrada škody není předmětem tohoto soudního řízení.

Žalobce považuje nezapočtení zvláštního pracovního poměru příslušníka od 1.1.1987 do 30.6.1990, na který se vztahovala úprava odchylná od zákoníku práce obsažená v části III. zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně (dále jen „zákon o požární ochraně“) do rozhodné doby pro nárok na výsluhový příspěvek, za nezákonné, neboť v období od 1.1.1987 do 30.6.1990 byl zaměstnancem státu v pracovním poměru plnící kvalifikované úkoly příslušníka HZS ČR ve smyslu zákona o požární ochraně, který zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“ nebo jen „zákon“) označuje jako služební poměr. Podle § 224 odst. 3 zákona se do doby rozhodné pro výsluhové nároky započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru. Podle žalobce pro stanovení výsluhového příspěvku a odchodného není podstatné, jaký byl charakter jím vykonávané práce u HZS, nýbrž splnění formálních podmínek služebního poměru, čímž je míněn zvláštní pracovní poměr příslušníka, na který se vztahovala úprava odchylná od zákoníku práce, obsažená v části III. zákona o požární ochraně. Výsluhový příspěvek i odchodné patří mezi dávky, na které vzniká nárok právě v důsledku plnění speciálních povinností příslušníkem bezpečnostních sborů, vyplývající ze služebního poměru či pracovního poměru příslušníka upraveného v části III zákona o požární ochraně.

Žalobce namítá, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům vydaných rozhodnutí, ani mu nebylo umožněno uvést důležité skutečnosti, které by měly zásadní vliv na posouzení věci a způsobu vedení správního řízení. Jedná se především o skutečnost, že žalobce musel při nástupu do zvláštního poměru příslušníka a v průběhu zvláštního pracovního poměru splnit přísná zdravotní kritéria, požadovanou fyzickou zdatnost, musel nosit služební stejnokroj, měl vystaven Ministerstvem vnitra ČR služební průkaz příslušníka Sboru požární ochrany, ze zákona o požární ochraně měl uděleny určité povinnosti a pravomoci (ochraňovat život, zdraví osob, vstup do objektu v průběhu kontrolní činnosti a vyšetřování příčin vzniku požáru, apod.), což bylo nad rámec běžného pracovního procesu. Žaloby uvedl, že podmínkou pro vznik služebního poměru podle § 21 odst. 1 zákona č. 238/2000 Sb., o Hasičském záchranném sboru (dále jen zákon o HZS) není trvání pracovního poměru příslušníka ke dni účinnosti zákona o HZS (1.1.2001), nýbrž zvláštní pracovní poměr příslušníka, na který se vztahovala úprava odchylná od zákoníku práce, obsažená v části III zákona o požární ochraně. Úmyslem zákonodárce v § 224 zákona o služebním poměru bylo započíst veškeré doby služebního poměru upravené v jednotlivých služebních zákonech, příp. doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru. Pro zápočet dob podle § 224 zákona o služebním poměru není relevantní, jak jednotlivé služební zákony upravovaly vlastní rozhodné doby pro výsluhové nároky. Ustanovení § 224 odst. 3 se vztahuje na doby zvláštního pracovního poměru příslušníků, které se podle právních předpisů zastřešených zákonem o služebním poměru považují za doby služebního poměru. Žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 329/04, dle kterého je porušení principu právního státu (čl. I Ústavy) a práva na soudní přezkum (článek 36, odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod) pokud správní orgán nedal účastníkovi

vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce dále namítl nepřímou diskriminaci provedenou nesprávným zápočtem doby jeho pracovní činnosti u HZS za účelem stanovení výluhového příspěvku.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na obsah žalobou napadených rozhodnutí.

Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti :

Rozhodnutím vrchní ředitelky útvaru Policie České republiky, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV, ze dne 15.6.2007, č. 690/2007, bylo rozhodnuto podle § 224 zákona o služebním poměru o započtení doby 18 let a 189 dnů do doby rozhodné pro nárok výluhového příspěvku žalobce, neboť žalobci trval služební poměru příslušníka Sboru národní bezpečnosti od 1.9.1982 do 31.8.1984 a od 1.7.1990 do 30.6.1992 a dále služební poměr příslušníka Policie ČR od 1.7.1992 do 31.12.2006.

Rozhodnutím náměstka policejního prezidenta ze dne 5.2.2008, č.j. PPR-1299/K-PK-2007, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitelky Policie ČR, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV, neboť přijetím zákona o služebním poměru nastalo nové právní prostředí pro služební poměr příslušníků bezpečnostních sborů, kdy s přechodem na novou právní úpravu vznikly rozdíly mezi starým a novým zákonem, resp. mezi zákonem č. 186/1992 Sb., služebním poměru příslušníků Policie České republiky a zákonem o služebním poměru. Přechodné ustanovení § 224 odst. 1 zákona o služebním poměru stanoví, že příslušníkům se ke dni nabytí účinnosti zákona provede zápočet dob pro účely výluhových nároků. Do doby rozhodné pro výluhové nároky se započtou doby, po které trval služební poměr podle zvláštních právních předpisů s výjimkou taxativně uvedených dob (odst. 2). Dále se započtou doby pracovního poměru, které se posuzují jako doby služebního poměru – odst. 3 a dále doby, které se nezapočtou (odst. 4). Podle § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru se do doby rozhodné pro výluhové nároky započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru s odkazem na čl. VI zákona č. 113/1997 Sb., dále zde uvedených zákonů. Žalobce namítané ust. § 21 zákona o HZS, o které opírá oprávněnost požadavku na zvýšení zápočtu o dobu pracovního poměru u HZS, byl zrušen zákonem č. 362/2003 Sb., o změně zákonů souvisejících s přijetím zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Žalobcem požadovaný zápočet byl dle odvolacího orgánu neoprávněný a nepřicházel by v úvahu ani podle zrušené právní úpravy, neboť dle § 21 zákona o HZS se příslušníci Hasičského záchranného sboru, kteří byli ke dni účinnosti tohoto zákona, tj. k 1.1.2001, v pracovním poměru podle dosavadních předpisů považují za příslušníky (HZS) ve služebním poměru. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení se do doby trvání služebního poměru rozhodné pro přiznání nároků vyplývajících ze služebního poměru započítávají doby, pokud byly započteny podle dosavadních předpisů pro pracovní poměr. Odvolatel nebyl ke dni 1.1.2001 (účinnost zákona) v pracovním poměru v Hasičském záchranném sboru, proto nelze dobu od 1.1.1987 do 30.6.1990 započítat podle § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru do doby rozhodné pro výluhové nároky.

Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru ze dne 30.8.2011, č.j. OSZ-145064-1/V-Že-2011, byl žalobci přiznán od 1.8.2011 výluhový příspěvek ve výši 16.160,- Kč, neboť celková doba služby, rozhodná pro nárok na výluhový příspěvek činila 23 let.

Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 11.11.2011, č. 289/2011, bylo odvolání žalobce zamítnuto, neboť doba započitatelná do doby rozhodné pro výsluhové nároky ke dni účinnosti zákona o služebním poměru mu byla započtena pravomocným rozhodnutím ředitelky Policie ČR, útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování č. 690/2007 a ředitel odboru sociálního zabezpečení byl ve smyslu § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru tímto rozhodnutím v řízení o přiznání výsluhového příspěvku vázán. Dále ministr vnitra konstatoval, že rozhodnutí o zápočtu doby rozhodné pro výsluhové nároky bylo provedeno v souladu s § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru, neboť žalobce ke dni 1.1.2001 nebyl příslušníkem hasičského záchranného sboru. Nelze tak dle ministra aplikovat § 21 odst. 3 zákona o HZS.

Žalobce se nejdříve žalobou podanou k Obvodnímu soudu pro Prahu 7 domáhal zrušení neplatnosti rozhodnutí vrchní ředitelky útvaru Policie České republiky útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV ze dne 15.6.2007, č. 690/2007, a rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru ze dne 30.8.2011, č.j. OSZ-145064-1/V-Že-2011, kterým byla stanovena výše výsluhového příspěvku žalobce. Dále se domáhal uložení povinnosti žalovanému provést zápočet dle § 224 zákona o služebním poměru. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 7 č.j. 29C 16/2012-22 bylo řízení o žalobě žalobci zastaveno pro nedostatek věcné pravomoci dle § 104b o.s.ř. Soudní spis Obvodního soudu pro Prahu 7 v rozporu s vnitřním a kancelářským řádem pro okresní, krajské a vrchní soudy neobsahuje údaj o okamžiku podání žaloby k poštovní přepravě, obsahuje pouze údaj o doručení žaloby soudu dne 20.1.2012 a že žaloba nebyla podána osobně. Soud má tvrzením žalobce o podání žaloby k poštovní přepravě dne 13.1.2012 (pátek) za prokázané, že žalobu podal dne 13.1.2012, neboť jej nelze vyvrátit údajem ze soudního spisu 29C 16/2012.

Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 č.j. 29C 16/2012-22 nabylo právní moci dne 27.9.2012. Žalobce podal žalobu k Městskému soudu v Praze dne 3.10.2012, tedy ve lhůtě 1 měsíce od právní moci usnesení č.j. 29C 16/2012-22, proto v souladu s ust. § 72 odst. 3 s.ř.s. se má za to, že správní žaloba byla podána dne 13.1.2012.

Rozhodnutí ministra vnitra č. 289/2011 bylo žalobci doručeno dne 18.11.2011, žalobce tak správní žalobu proti rozhodnutí ministra vnitra podal v 60 denní lhůtě podle § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru.

Podle čestného prohlášení žalobce ze dne 13.4.2008 žalobce převzal rozhodnutí náměstka policejního prezidenta č.j. PPR-1299/K-PK-2007 dne 6.2.2008. Pravost čestného prohlášení žalobce sporuje, uvedl, že prohlášení nevyhotovil a nepodepsal. Domnívá se, že jde o falzifikát vyhotovený bývalým ředitelem PČR ÚOKFK, Ing. J. N. V žalobě žalobce uvedl, že během nahlížení do personálního spisu dne 26.4.2011 si pořídil kopii rozhodnutí náměstka policejního prezidenta č.j. PPR-1299/K-PK-2007.

Vzhledem k podobě podpisu i povaze věci soud nepovažuje za věrohodné tvrzení žalobce o falzifikaci jeho čestného prohlášení ze dne 6.2.2008. Znalecké zkoumání čestného prohlášení v dané věci nebylo třeba, neboť žalobce byl s rozhodnutím náměstka policejního prezidenta č.j. PPR-1299/K-PK-2007 seznámen nejpozději dne 26.4.2011 pořízením kopie rozhodnutí při studiu osobního spisu.

Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 17.02.2009, č.j. 2 As 25/2007 – 118, mimo jiné uvedl, že: *Je-li účastník řízení, jehož práva, právem chráněné zájmy či povinnosti byly rozhodnutím dotčeny (§ 14 odst. 1 správního řádu z roku 1967),*

opomenut při oznámení rozhodnutí, nastane fikce oznámení rozhodnutí k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno. Opomenutí účastníka při oznámení rozhodnutí je v takovém případě procesní vadou zhojitelnou bez újmy na nastalé právní moci rozhodnutí jen za předpokladu, že fikce oznámení rozhodnutí nastala natolik včas, že opomenutý účastník mohl užít zákonných procesních prostředků na svou obranu ještě před tím, než správní orgán měl rozhodnutí za pravomocné. Okamžik zhotovení kopie, resp. seznámení se s rozhodnutím při nahlížení do osobního spisu soud považuje za den doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalobci (26.4.2011).

Jestliže bylo žalobci doručeno rozhodnutí náměstka policejního prezidenta č.j. PPR-1299/K-PK-2007 dne 26.4.2011 a žalobu podal dne 13.1.2012, byla žaloba proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta podána po lhůtě 60 dnů podle § 196 odst. 1 služebního zákona. Soud proto žalobu proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta č.j. PPR-1299/K-PK-2007 odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s., dle kterého soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán opožděně (výrok I).

Podle § 60 odst. 3 věta první s.ř.s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta, proto o nákladech řízení žalobce a Policejního prezidia ČR soud rozhodl, jak ve výroku III uvedeno.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí ministra vnitra v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s.ř.s.), vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud rozhodl podle § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání, jelikož s tím účastníci řízení vyjádřili souhlas.

V typově identické věci již rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 5 As 123/2014 – 20, který se týkal výluhového příspěvku vojáka, který byl v roce 1996 v pracovním poměru u HZS. Nejvyšší správní soud konstatoval, že :

„Podle § 143 odst. 1 zákona o vojácích z povolání není-li stanoveno jinak, je dobou trvání služebního poměru rozhodnou pro nárok na výsluhový příspěvek a jeho výši doba trvání činné služby vojáka, vyjma doby trvání základní a náhradní vojenské služby, a doba trvání služebního poměru v bezpečnostních sborech podle zvláštního právního předpisu. Tímto zvláštním právním předpisem je služební zákon, který v ustanovení § 224 stanoví, že příslušníkům se ke dni účinnosti tohoto zákona provede zápočet doby pro účely výsluhových nároků, přičemž do doby rozhodné pro výsluhové nároky se započtou doby, po které trval služební poměr podle zvláštních právních předpisů (§ 224 odst. 2 služebního zákona), do doby rozhodné pro výsluhové nároky se započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru (§ 224 odst. 3 služebního zákona) s výjimkou doby, která je uvedena pod písm. a) až písm. d) tohoto právního ustanovení.

Z uvedených právních ustanovení vyplývá, že do rozhodné doby pro nárok na výsluhový příspěvek se s přihlédnutím ke znění ustanovení § 143 zákona o vojácích z povolání započítává nejen doba trvání činné služby vojáka, ale také doba trvání služebního poměru v bezpečnostních sborech podle služebního zákona, resp. také doba pracovního poměru, který se podle zvláštních právních předpisů posuzuje jako doba služebního poměru. V případě

žalobce bylo tedy třeba posoudit, zda pracovní poměr, v jehož rámci žalobce vykonával povolání hasiče HZS, lze posoudit jako služební poměr, tak jak jej má na mysli § 224 odst. 3 služebního zákona.

Obecně je třeba konstatovat, že výsluhové nároky přísluší pouze zaměstnancům státu v kvalifikovaném pracovním poměru, který zákon označuje jako služební poměr. Rozhodné ve věci je posoudit, zda žalobce byl v takovém kvalifikovaném poměru, zakládajícím nárok na výsluhový příspěvek, či nikoli (byl „pouze“ občanským zaměstnancem). Výsluhový příspěvek na odchodné patří mezi dávky, na které vzniká nárok právě v důsledku plnění speciálních povinností příslušníka HZS ČR. Na tyto dávky tak nemohl vzniknout nárok občanským zaměstnancům pouze na základě změny zaměstnavatele bez toho, že by plnili speciální povinnosti vyplývající ze služebního poměru či pracovního poměru příslušníka upraveného v části třetí zákona č. 133/1985 Sb.

Podle přechodného ustanovení § 21 odst. 3 zákona o HZS, které upravuje přechod z pracovního do služebního poměru a zápočet dob rozhodných pro přiznání nároků ze služebního poměru, se příslušníkům do doby trvání služebního poměru rozhodné pro přiznání nároků vyplývajících ze služebního poměru započítávají doby, které byly započítávané podle dosavadních předpisů pro pracovní poměr příslušníka HZS České republiky. Tyto doby se započtou též do doby trvání služebního poměru rozhodné pro přiznání nároků souvisejících se skončením služebního poměru. Zákon výslovně neuvádí, že by tak tomu mělo být pouze u příslušníků ve služebním poměru, jak dovozuje stěžovatel. Lze souhlasit se stěžovatelem, že zákon o HZS v ustanovení § 3 odst. 1 obsahuje definici pojmu příslušník, když uvádí, že „Úkoly hasičského záchranného sboru plní příslušníci hasičského záchranného sboru ve služebním poměru (dále jen "příslušník") a občanští zaměstnanci hasičského záchranného sboru v pracovním poměru (dále jen "občanský zaměstnanec")“. Lze tak konstatovat, že každý zaměstnanec HZS ČR není současně jeho příslušníkem. Pro stanovení výsluhového příspěvku a odchodného je rozhodné splnění formálních podmínek služebního poměru příslušníků HZS ČR. Přechodné ustanovení § 21 cit. zákona však z logiky věci používá tohoto pojmu obecně pro příslušníky, kteří jsou v pracovním i služebním poměru. Lze to dovodit již z věty prvního ustanovení zmíněného paragrafu, kde kdyby se dosadil místo slovo „příslušník“ obsah definice z ustanovení § 3, věta by postrádala smyslu. Lze tedy přisvědčit krajskému soudu, že zákon o Hasičském záchranném sboru v přechodném ustanovení § 21 používá pojmu příslušník obecně pro příslušníky v pracovním i služebním poměru. Nutno tak konstatovat, že žalobce byl příslušníkem, jehož pracovní poměr se započítává do doby trvání služebního poměru rozhodné pro přiznání nároků souvisejících se skončením služebního poměru. Tomu nasvědčuje i skutečnost, že pokud by žalobce toto povolání neopustil, jeho pracovní poměr by se účinností zákona o služebním poměru přetransformoval do služebního poměru (ustanovení § 21 odst. 1). Zákon o požární ochraně, podle kterého žalobce vykonával předmětný pracovní poměr, rozlišoval, jak již bylo uvedeno, dva druhy zaměstnanců; právě příslušníky v pracovním poměru a občanské zaměstnance. O občanských zaměstnancích se v ustanovení § 58 odst. 1 stanoví, že některé administrativní a pomocné činnosti v HZS vykonávají zaměstnanci, na které se nevztahují odchylky pracovněprávních vztahů od zákoníku práce; těmto zaměstnancům nepřísluší stejnokroj a hodnosti. Těmto občanským zaměstnancům se jejich pracovní poměr účinností zákona o služebním poměru do služebního poměru nepřetransformovával (viz rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2008, č. j. 3 Ads 28/2008 - 47, v němž zdejší soud mimo jiné konstatoval: „Občanští zaměstnanci Hasičského záchranného sboru České republiky, kteří vykonávali některé administrativní a pomocné činnosti na základě § 58 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, se účinností zákona č. 238/2000 Sb. ke dni 1. 1. 2001 nestali příslušníky Hasičského záchranného sboru České republiky ve služebním

oměru.“). Činnosti, které tito občanští zaměstnanci mohli vykonávat, jsou stanoveny v příloze č. 1 vyhlášky č. 294/1995 Sb. (činnosti, které podle § 58 zákona mohou vykonávat zaměstnanci, jsou: 1. administrativní činnosti, za které se považují zejména manipulace se spisy (např. přijímání, třídění, odesílání pošty, vedení protokolu, skartace, archivování), písařské práce (např. psaní na psacím stroji a na počítači, rozmnožování, kopírování) a zabezpečení provozu knihovny; 2. pomocné činnosti, za které se považují řemeslné, provozní, výrobní a manipulační práce (např. činnosti mechanika opraváře strojů a přístrojů -- mimo odborných služeb, elektrikáře, zámečníka, instalatéra, svářeče, klempíře, truhláře, malíře, natěrače, zedníka, krejčího, obuvníka, tiskaře, knihaře), promítání, fotografování, fotolaboratorní práce, práce při výrobě a distribuci jídel (např. činnosti kuchaře, cukráře, prodavače, umývače nádobí), řízení vozidel -- mimo vozidel s výstražným zařízením, střežení objektů, činnosti skladníka, domovníka, topiče, uklízečky, pokojské.).

Na základě výše uvedeného lze shrnout, že pracovní poměr zaměstnanců Hasičského záchranného sboru, kteří nebyli administrativní pracovníci, sice nebyl služebním poměrem, ale svým obsahem a vymezením oprávnění a povinností příslušníků tohoto sboru se služebnímu poměru velmi blížil.“

Z ustanovení § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru vyplývá, že do doby rozhodné pro výsluhové nároky se započtou také doby pracovního poměru, které se podle zvláštních předpisů posuzují jako doby služebního poměru. Služební poměr je zvláštním a kvalifikovaným pracovním poměrem, který se vztahuje k zaměstnancům státu, kteří plní povinnosti za podmínek, jež jsou poněkud odlišné od běžných pracovněprávních vztahů (např. nošení stejnokrojů, vztah nadřízenosti a podřízenosti apod.).

Pojem „příslušník Hasičského záchranného sboru“ nelze vázat na existenci či vznik služebního poměru ve smyslu zákona o HZS, když i z předcházející právní úpravy zákona o požární ochraně je nepochybné, že se v určitých případech hovoří o příslušnících Hasičského záchranného sboru. Nejde tedy o terminologii, která by byla zavedena zákonem o HZS, nelze dovodit, že by se tento termín vztahoval jen na ty osoby, u kterých došlo ke změně jejich postavení v důsledku účinnosti zákona o HZS, tedy na osoby, které ke dni účinnosti uvedeného zákona byly v pracovním poměru HZS.

I za účinnosti zákona o požární ochraně příslušníci Sboru požární ochrany měli odlišné postavení od běžných zaměstnanců, kteří vykonávali administrativní či pomocné činnosti. Uvedený zákon byl zrušen zákonem o HZS, z ustanovení § 21 tohoto zákona je pak zřejmé, že bylo výslovně deklarováno, že příslušníci Sboru požární ochrany se považují za příslušníky ve služebním poměru. Je pravdou, že z ustanovení § 21 odst. 1 a odst. 2 vyplývají určité podmínky, které žalobce nesplňoval (existence pracovního poměru ke dni účinnosti zákona, opakované složení služební přísahy), protože již v pracovním poměru ke dni účinnosti tohoto zákona nebyl. Pro posouzení otázky, zda dobu pracovněprávního vztahu žalobce u Sboru požární ochrany lze považovat za dobu započitatelnou do doby rozhodné pro výsluhový příspěvek, je však rozhodné znění ustanovení § 21 odst. 3 zákona o HZS. Podle tohoto ustanovení se příslušníkům Sboru požární ochrany do doby trvání služebního poměru započítávají doby, které byly započítávány podle dosavadních předpisů pro pracovní poměr příslušníka Hasičského záchranného sboru. Je zřejmé, že ustanovení § 21 odst. 3 hovoří obecně o příslušnících Hasičského záchranného sboru, z tohoto ustanovení nevyplývá, že by za příslušníky Hasičského záchranného sboru bylo nutno považovat pouze ty pracovníky, kteří ke dni účinnosti zákona o HZS funkci příslušníka fakticky vykonávali a ve vztahu k nimž bylo výslovně deklarováno, že jejich pracovní poměr se posuzuje jako služební poměr.

Právní závěr žalovaného o tom, že žalobce v důsledku toho, že nebyl v pracovním poměru k Hasičskému záchrannému sboru ke dni účinnosti zákona o HZS, a proto nezískal postavení osoby, na kterou je nutno hledět jako na osobu mající služební poměr, z ustanovení § 21 odst. 3 zákona o HZS nevyplyývá. Takovýto závěr nevyplyývá ani z ustanovení § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru, podle něhož se do rozhodné doby pro výsluhové nároky započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních předpisů posuzují jako doby služebního poměru. Z ustanovení § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru vyplývá, že se započtou doby pracovního poměru, které jsou podle zvláštních zákonů považovány za doby služebního poměru. Z uvedeného ustanovení nevyplyvá, že k zápočtu pracovního poměru může dojít pouze tehdy, jestliže je ve vztahu ke konkrétnímu příslušníkovi změna pracovního poměru na služební poměr fakticky deklarována v důsledku účinnosti zákona o HZS. Naopak ze znění ustanovení § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru vyplývá, že do rozhodné doby se započtou doby pracovního poměru, které se „posuzují“ jako doby služebního poměru. Je nesporné, že pracovní poměr příslušníka Sboru požární ochrany se podle zvláštního zákona (zákon o HZS) za služební poměr považuje. Pokud by soud přistoupil na stanovisko, že lze započítat pouze pracovní poměr těch příslušníků, kteří vykonávali tuto činnost ke dni účinnosti zákona o HZS, musela by tato skutečnost vyplývat výslovně z některého z ustanovení buď služebního zákona či zákona o HZS. Tak tomu však není.

V posuzované dané věci byl žalobce od 1.1.1987 do 30.6.1990 zaměstnán u místní správy Sboru požární ochrany Okresního národního výboru v Písku (dále také jen „SPO“). Jeho pracovní zařazení u SPO není jednoznačné, neboť údaj v evidenčním listu důchodového zabezpečení o pracovním zařazení žalobce – samostatný odborný referent - je přeškrtnut a žalobce uvádí, že měl služební stejnokroj, měl vystaven průkaz příslušníka Sboru požární ochrany a plnil úkoly v oblasti prevence. Tvrzení žalobce o jeho pracovním zařazení u SPO neodpovídá činností uvedených v příloze č. 1 vyhlášky č. 294/1995 Sb. Lze důvodně usuzovat, že žalobce nebyl občanským zaměstnancem SPO, nýbrž příslušníkem SPO, zejména pokud takto v odůvodnění rozhodnutí uvedl náměstek policejního prezidenta (č.j. PPR-1299/K-PK-2007).

Závěr služebních funkcionářů o tom, že pracovní poměr příslušníka Sboru požární ochrany podle zákona o požární ochraně není bez dalšího služebním poměrem podle zvláštních právních předpisů (§ 224 odst. 2 služebního zákona), a proto se do doby rozhodné pro výsluhové nároky nezapočte, je nezákonný a to z toho důvodu, že z ust. § 224 odst. 2 zákona o služebním poměru nijak neplyne služebními funkcionáři tvrzená podmínka výkonu pracovního poměru u HZS ke dni účinnosti zákona o HZS (1.1.2001).

V dané věci bylo o výsluze žalobce rozhodnuto ve dvou fázích s odlišnou funkcí příslušností služebního funkcionáře. Podle § 224 odst. 1 zákona o služebním poměru se příslušníkům ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona provede zápočet dob pro účely výsluhových nároků. Podle městského soudu je účel ustanovení § 224 odst. 1 zákona pouze informačně organizační, aby příslušníci bezpečnostních sborů mohli být informováni o případných výsluhových nárocích ke dni účinnosti zákona. Jelikož služební poměr žalobce skončil k 31.7.2011, není soudu zřejmý jiný účel rozhodnutí o započtení doby podle § 224 odst. 1 služebního zákona k 1.1.2007.

Rozhodnutím o provedení zápočtu dob pro účely výsluhových nároků podle § 224 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníkovi nevznikají žádná práva ani povinnosti, a soudní přezkum tohoto správního aktu je podle § 70 písm. a) s.ř.s. vyloučen. Žaloba žalobce proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta č.j. PPR-1299/K-PK-2007 je nepřípustná, a

proto byl dán důvod pro odmítnutí žaloby proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro nepřipustnost žaloby dle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. (výrok I).

Soud není oprávněn posuzovat samostatně (výlučně) zákonnost podkladového stanoviska, je však oprávněn přezkoumat zákonnost podkladového stanoviska v rámci posuzování zákonnosti rozhodnutí, které bylo vydáno na základě takového podkladu.

Vzhledem k informačně organizační povaze rozhodnutí o zápočtu dob pro účely stanovení výsluhy žalobce má soud za to, že žalovaný nebyl podle § 180 odst. 5 věta první zákona o služebním poměru příslušníkovi vázán rozhodnutím náměstka policejního prezidenta č.j. PPR-1299/K-PK-2007 a v rámci předběžné otázky byl povinen provést vlastní zápočet dob pro účely výsluhy žalobce v řízení o výši výsluhy. Ostatně žalovaný v rámci předběžné otázky provedl zápočet doby trvání služebního poměru žalobce od 1.1.2007 do 31.7.2011, aniž by o takovém zápočtu bylo dříve rozhodnuto samostatným rozhodnutím. Žalovaný k odvolací námitce žalobce o započtení doby trvání pracovního poměru u SPO pouze odkázal na rozhodnutí vrchní ředitelky útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV č. 690/2007 o zápočtu podle § 224 zákona o služebním poměru, kterým měl být dle odůvodnění rozhodnutí ministra ministr vnitra vázán. Dále ministr obecně konstatoval, že zápočet byl proveden v souladu s § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru, neboť aplikace ust. § 21 odst. 3 zákona o HZS byla vyloučena z důvodu, že žalobce ke dni účinnosti zákona o HZS (dne 1.1.2001) nebyl příslušníkem HZS.

Závěr služebního funkcionáře o provedení zápočtu uvedený v podkladovém stanovisku (rozhodnutí náměstka policejního prezidenta č.j. PPR-1299/K-PK-2007) i závěr žalovaného o neaplikovatelnosti ust. § 224 zákona o služebním poměru, resp. ust. § 21 odst. 3 zákona o HZS je nezákonný, neboť vyloučil zápočet doby výkonu zaměstnání žalobce u SPO, aniž by se služební funkcionář zabýval povahou pracovního zařazení žalobce u SPO a poté na základě úplného skutkového zjištění rozhodl, a to také s přihlédnutím k výkladu tohoto ustanovení vyjádřeném v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 123/2014 – 20.

Soud zrušil rozhodnutí ministra vnitra č. 289/2011 a rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení č.j. OSZ-145064-1/V-Že-2011 dílem pro nezákonnost podle § 78 odst. 1, 3 s.ř.s., neboť služební funkcionáři nesprávně vyložili ust. § 224 zákona o služebním poměru a dílem podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. pro vady řízení spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu, konkrétně povahy pracovního zařazení žalobce v době od 1.1.1987 do 30.6.1990.

Žalovaný je povinen znovu rozhodnout o výši výluhového příspěvku žalobce s přihlédnutím k výkladu ust. § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru ve vztahu k zákonu o požární ochraně, resp. zákonu o HZS. Žalovaný je povinen postavit najisto pracovní zařazení žalobce u SPO a na základě takového skutkového zjištění posoudit, zda jsou dány podmínky pro provedení zápočtu podle § 224 zákona o služebním poměru za období od 1.1.1987 do 30.6.1990. Kritériem pro provedení zápočtu však nadále nebude úvaha o neaplikovatelnosti zákona o požární ochraně, nýbrž povaha vykonávané práce žalobce u SPO.

Jelikož žalobce nespecifikoval žalobní námitku diskriminace, nejde o žalobní námitku dle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., která by byla způsobilá soudního přezkumu. Žalovaný sice žalobce neseznámil dle § 36 odst. 3 s.ř. s podklady rozhodnutí, avšak určujícím podkladem bylo rozhodnutí o provedení zápočtu ke dni 1.1.2007, které bylo žalobci známo. Odepření práva na seznámení se s podklady tak nebylo vadou, která by měla vliv na zákonnost

rozhodnutí ministra o výši výluhových nároků. Žalobní námitku o diskriminaci a porušení § 36 odst. 3 s.ř. soud nepovažuje za důvodnou.

O náhradě nákladů řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, druhý žalovaný je tak povinen zaplatit mu náklady řízení o žalobě, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22.června 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková